

Näsudden

14 mars 2010

MED EN OBOTLIG OPTIMISM, precis som snödroppen och tussilagon, hade undertecknad mer eller mindre utlovat vårfåglar i parti och minut. Men sen går det ett halvår efter att man skrev programmet och vi står här med en vinter inget sett på decennier. Då är det bara att gilla läget och ta på en extra tröja.

När klockan slog åtta hade hela femton pigga och vårfågelsugna fågelvänner samlats. Medan vi väntade in de sista njöt vi av den sista (?) chansen till lä och värmande sol bakom Vattenfalls infobyggnad och dagens skådarplaner delgavs de samlade. Som uppvärmning seglade två ormvråkar och en kråka över enbuskmarkerna i söder. Vi gjorde sedan en förflyttning ut mot sydväst och nådde nästan Bodudd med bilarna. Dock kändes den sista bitens hårda drivor och slingriga traktorspår lite väl riskabla att tampas med för våra moderna låga bilar. Därför parkerade vi vid det sista vindverket och packade på allt värmande för en promenad runt sydosthörnet av Näsudden.

Medan vi hängde på kikare och ryggsäckar passade en fin havsörn, fjolårsunge, på att visa upp sina flygfärdigheter över taldungen i norr. Den blev dock snart iväggörd av en orolig korp som tyckte den kom för nära boet. Med mössorna väl nerdragna över öronen vandrade vi nu i den bitande västblåsten ut mot Bodudd.

En första spaning i lä vid huset resulterade i stora flockar med knölsvan och en hel del sångsvan. Även sågs hyfsade gäng med färggranna gravänder som stod och vilade på iskanten eller kajkade runt i sörjan.

Tuffa fåglar. Det kändes verkligen att den gotländska fågelvåren ännu var långt borta. Den havsörn som kollade in oss tidigare gjorde en ny lov bakom Bodudd innan den definitivt drog norrut.

Nu hade vi samlat tillräckligt med mod att börja vandringen ut över det snötäckta slutet av Näsudden. Först kommer man till Lillgrunn som tidigare var avskilt från land men är numera en fast del av udden. I de tångvallar som stack upp ur snön inne i den östra viken hittade Clas H äntligen en vårbudbärare. En sädesärla petade runt i tången för att få i sig all näring den kunde hitta och hålla kylan och svälten stången. Den verkade i alla fall pigg.

Ute runt södra stranden låg en del änder, främst gräsand samt stor- och småskrake. Plötsligt hittades ett fint salskrakepar inne vid iskanten. Den arten passade verkligen in i omgivningen till skillnad från sädesärlan. Några sånglärkor lättade från kanten av Lillgrunn och flög i förväg dit vi nu skulle, nämligen den lite mer ölika Storgrunn. Numera är dock även den förbunden med land av en rejäl grusrevel, vilket förstås gjort det lättare att komma ut även vid högvatten. Det har tyvärr även orsakat en tydlig minskning bland de häckande fåglarna, då räven lätt tar sig dit och nosar upp ruvande fåglar och deras bon.

Deltagarna fick veta att platsen är en av Gotlands säkraste vintertillhåll för ett antal intressanta tättingar. Gråsiska, snösiska, vinterhämpling och snösparv är tämligen säkra kort och kan ses när de födosöker bland vinterståndarna. Även berglärka är en ofta sedd art.

Denna utflykt var det i förstone tämligen renblåst på tättingar men efter lite letande fick vi ändå in några av arterna. En liten flock gråsiskor fladdrade oroligt förbi och plötsligt lyfte en flock lite större tättingar

från marken: sånglärkor! Härligt, då hade några modiga individer vågat sig hit. Plötsligt lättade ett annat gäng som det lyste vitt om när de fladdrade iväg. När kikarna var inriktade kunde vi njuta av grafiskt tecknade snösparvar som letade frö på den tundraliknande strandängen. De tycktes verkligen höra hemma, precis som salskrakarna.

Vi kände oss nu nöjda, och tämligen genomblåsta, så stegen vändes norrut för en värmande fika inne på Bodudd. Där kunde Clas rapportera om en nordsträckande berglärka som kommit in från havet! Tusan också att den passerade resten av gruppen oupptäckt.

Efter lite tips från Rikard Kraft, som känner omgivningarna som sin egen ficka, drog vi vidare upp till Nisseviken med hopp om fler nyanlända arter. Dock var det mesta av viken ännu frusen och förutom ett större gäng svanar, en flock kanadagäss och en grann salskrakehane lyste vår fåglarna med

sin frånvaro. Ett grågåspar och ett gäng gravänder var det enda som ingav lite hopp.

Deltagarna sade sig dock nöjda med förmiddagens utflykt och vi skiljdes med önskingar att våren skulle ta rejäla kliv framåt. Ledde den tappra skaran gjorde 🐾

Per Smitterberg

I Fridtjof Nansen och Otto Nordenskiölds fotspår vid israndens kant? Jörgen Petersson spanar över det frusna landskapet. Näsrevets fyr i bakgrunden.

